

הגבר שיוצא נגד המיתוסים הגבריים אומר: לא צריך להגיע לשיא יחד!

(המשך מעמוד 61)

יחסי-המין שהיו לי איתה לא היו מכריסם על החדרת אבריהמין אל הנרתיק שלה. פיתחנו שיטות למגע מיני המאפשר לשינוי להגיע יחד אל השיא. היא אומנם אהבה שהשפיכה תתבצע בתוכה, אולם כל המישחק המיני היה חיצוני. היו יחסי מין בפרוזה 69 המוכרת, הרבה אוננות הדדית עם אצבעות שלי ושלך, או חיכוך אבריהמין על דגדגנה. זאת אפשר לעשות כאשר הגבר בא מאחורה, והאשה, בעזרת אצבעותיה, מחככת את אבריהמין שלו על דגדגנה.

צורה אחרת היא כשהגבר שוכב על הגב והאשה מעליו. זו הצורה שבה האשה מכוננת את עצמה כרצונה ושולטת במגע המיני. עוד מיתוס נשבר. המיתוס שקבע שעל הגבר לרכון מעל האשה ורק הוא מכוון את המגע. אני ממליץ לכל הגברים ללמוד את הפרוזה הזו — אך אני מאמין ויודע שהרבה מהנשים אינן מוכנות לכך. הן התנוכחו שהתנוחה הקלאסית היא שהגבר הוא מעל לאשה. זוהי הנקודה שבה אני לא מסכים לדבריה של האשה האוסטרלית, הממליצה לגבר להביא את האשה לפסיכיות "תן לה להירגע... עודד אותה בעדינות לשכב בשקט... אשה מוצאת זאת כמושך מאוד, כאשר הגבר מטפל בה."

השינויים מתחיל במיטה. אין סיבה שהיא לא תהיה פעילה. מה יש, גם לה מותר לעשות את המלאכה! אחרי הניסיון שהיה לי ביחסי-המין עם האשה האנגליה, הייתי לראשונה מודע לכך שאשה מגיעה לאורגומה ממגע בדגדגן, וכל שאר-מוקדי הרגישות אינם מביאים אשה לשיא. רק אז הבנתי שהנשים האחרות נהגו לזייף. אחרי שהייתי מודע לכך, בעיקבות הניסיון עם האשה האנגליה, לא סבלתי עוד מזיופי הנשים. לנשים הבאות במיטתי היה קשה לבלף אותי. איראי התחלתי להתקבל בבורות ובדיעות קדומות של נשים. הייתי בטוח במה שאני יודע, ואז הזיוף של האשה היה שקוף וברור.

הפעם הראשונה עם אשה במיטה זהו סוג של היכרות שבה אני לא מייחס חשיבות לאורגומה. ברור לי שבפעם הראשונה כליכך מגורים, שלא צריך להתאמץ כדי להגיע לאורגומה. אבל אם אני מעוניין בהמשך הקשר עם האשה, או אני נוהג לשאול אותה, אם אני לא זוכה בתשובה, אני עושה מה שאני חושב שצריך לעשות. יש נשים הנרתעות מליקוק, יש הנרתעות גם ממגע אצבע על הדגדגן. אלה יכולות להיות נשים אשר לעצמן הן נהגות לאונן, אבל לגבר ירשו הן ורק חדרירה קלאסית באבריהמין אל הנרתיק. יש אצלן הפרדה מוחלטת בין מה שהן עושות בחשאי לעצמן, ובין מה שיתירו לגבר, הנמצא עימן, במצב אינטימי.

הן לא מוכנות להסכים לכך שהגבר יגרה את הדגדגן שלהן, כי אז הן מודות בכך שהן עושות זאת לעצמן, ואוננות שוביניסטית מעשה שלא יעשה. נוצר מצב אבסורדי, שדי הרבה נשים לא נותנות לי מלכתחילה להביא אותן לאורגומה.

לי הן אומרות שהן נהנות מהמגע המיני, אבל ברור לי שהן מזויפות. הן נהנות ממגע שאיננו אורגומה. זה מעניין בתור דרך, אבל אם עושים הרבה פעמים את הדרך בלי להגיע למטרה, חסר משוה. לי ברור שהן נהנות רק מהדרך. ביניהן יש נשים שהודו שלא הגיעו לאורגומה.

עם נשים כאלה אין לי רצון להמשיך יחסים מיניים. יש לי הרגשה, אולי לא תמיד מוצדקת, שיש פה אלמנט של ניצול. רק אני מגיע לאורגומה, והאשה לא. אני בעצם מנצל את האשה, כדי להגיע לאורגומה שלי.

מה שלי חשוב זה ההדריות. אחרת הייתי מסתפק באוננות. לשכב עם אשה שלא מגיעה לאורגומה זה בדיוק כמו לאונן. אני לא חושב שהאוננות היא דבר רע, אבל זה משהו אחר, זה סוג אחר של הנאה מינית. בעוד שבאוננות עם עצמי אני לא מנצל אף אחד אחר, הרי שבמגע מיני, כשהאשה לא מגיעה לאורגומה, ורק אני מגיע, בעצם ניצלתי אותה. לי זה מפריע.

יש עוד מיתוסים שהגיע הזמן לשבור אותם. להגיע יחד לאורגומה — מיתוס מטופש. הוא דומה בדיוק לאותה מטבע מושרשת של החדירה הקלאסית של הפין אל נרתיק האשה. זהו מיתוס שיש לשבור אצל שני בני המינים. יכולה להיות הנאה ביחסי-מין, כשכל אחד מגיע לשיא בזמן שונה. אין דבר יותר יפה מבחינה חזותית, כשכל אחד רואה את השני מגיע לבד לאורגומה.

כאן אני רוצה לחזור לדבריה של האשה האוסטרלית האומרת: "הרי לפניכם מה שהנשים רוצות באמת. אווירה, עמעם אורות, בבקשה, רק נשים מעטות בטוחות ביפי עורן וצורתן עד כדי כך שתרגשנה נוח באורות מלאים."

אני חייב לומר שזה בולשיט. אני מכיר דרכים אחרות שהן בהחלט מסעירות ומביאות אשה לאורגומה.

למשל: בקולנוע. גירוי הדגדגן או הפזן בבוקר. החשוב הוא להימנע ממגע מיני מאוחר בערב. כשהשניים בעצם עייפים. בשעה מאוחרת כזו, למי איכפת אם האשה נהנית? מה רוצים אז? שיחת-נפש קצרה אחרי, והופ — להירדם.

אין בכלל צורך באווירה מיוחדת כדי לקיים מגע מיני. רומנטיקה? כשגבר ואשה יוצאים לסרט, אחר-כך לארוחה, עולים אליה או אליו הביתה. שותים כוס קפה, עוד משקה אלוהולי, ואז צריך לשים עליה יד מגששת, באלגנטיות רבה. השעה כבר 2.00 בלילה, שניהם עייפים, ואז להתחיל במגע המיני? למחרת צריך לקום לעבודה, למי יש כוח לרומנטיקה כזו? רומנטי, אצלי, זה להגיע למגע מיני מתי שמתחשק לי. עם אשה המושכת אותי ומגרה אותי. איתה אני רוצה לקיים יחסי מין. אני לא צריך ברקע נרות ומוסיקה. יש לי כמה עצות לאשה ולגבר:

- (1) לא לפחד לומר לגבר ממה היא נהנית. מותר לה לעמוד על שלה.
 - (2) לא לעשות "מין רומנטי". לקיים יחסי-מין מתי שרוצים. ברגע שמתחשק. בייחוד כשלא עייפים.
 - (3) לא לשאוף להגיע יחד לאורגומה. אין לזה ערך. זהו ערך גברי-חזירי שוביניסטי, ולא ערך ששייך ליחסי-מין.
 - (4) למשך הזמן של המישחק המיני אין מידה קבועה. לא 7 דקות, לא 14 דקות. יש נשים שישניו אורגומה רק אחרי שעה. אפשר לנחץ קצת בדרך. לעשן סיגרייה, לקשקש, לשחות כוס מים קרים. התהליך לא חייב להיות רצוף.
 - (5) שני בני-הזוג חייבים להיות פעילים. בפרט האשה! כי חיכוך בדגדגן מצריך תימרון מצידה.
- הצדדים הוא אשר יביא לסיפוק. גבר

ואשה אינם אוייבים. הם רוצים להתאחד ולהיות שותפים. ההנאה של בתי-הזוג היא אשר תגביר את הסיפוק שלי מהמגע. אני לא רואה רק את עצמי במיטה. אני נמצא עם אשה, ורואה בה בן-אדם. היא שווה בעיני. אנחנו קרובים האחד אל השני ומחפשים שפה משותפת. באותה המידה שאני, כגבר, שונה מאשה, כך אני שונה גם מכל גבר אחר. על כן, בכל מערכת יחסים בין שני המינים יש צורך לערוך היכרות מחודשת בין השניים.

הפריע לי בכתבה, שהאוסטרלית ייחסה חשיבות כה מרובה לאורגומה. אם המטרה של האשה או הגבר היא אך ורק להגיע לאורגומה גרידא, אפשר להגיע לזה במהירות, גם ללא צורך בבני-זוג. כל אחד יכול להגיע לזה לבדו. אפילו בעוצמה גדולה יותר. אבל כולנו, אני חושב, מעדיפים שותפות עם בתי-זוג. אם הבחור אינו איגואיסט מושלם, הוא ייהנה מכך שבת-הזוג נהנית. אין תחליף ליחסי-מין בין שניים.

אם האשה תחפוץ בהחדרת אבריהמין, יחד עם מגע בדגדגן, זה יהיה המצב האידיאלי. אולם אם האשה תבחר בכל סוג מגע אחר ותאמר שזה מה שמתנה אותה — זכותה!

אני מאמין שכל הגוף רגיש למגע מיני. נכון שיש איזורים יותר רגישים. כל אחד לומד בעצמו, או בסיוע בני-זוג. תוך כדי התנסות במגע בין המינים, מהם האיזורים הרגישים יותר בגופו. אפשר גם ללמוד זאת מאנשי-מקצוע. אין בכך כל פסול. אבל לא איכנס למיטה על תנאי — שחק בדגדגן שלי. יש מקום לעוד סוגי הנאות.

עליה לחשוב גם על הגבר. לא לעמוד עם סטופר. אי-אפשר להמם בכל הפרטוראר בפעם אחת. צריך זמן וסבלנות. האשה האוסטרלית מחלקת ציונים לגברים עימם בילתה. אני חושב שבכל מקרה, אסור לתת ציון שלילי. לעומת זאת חיוני מאוד לתת שבחים. השקרים הקטנים הללו יכולים לעזור לבן או לבת הזוג בהערכה העצמית. זה נחוץ מאוד, עד שמכירים האחד את השני. אנחנו אוהבים לשמוע שבחים. זה מסייע.

ביקורת מהווה מיקלחת קרה ומרתיעה. זה כמו לשפוך מים על אש. המצב הנפשי בתוך מערכת יחסי-מין הוא כל כך רגיש, עד שחובה לגעת בו בכפפות של משי. אם שניים מעוניינים לשפר את הקשר ביניהם, נכון לעשות זאת בדרך של שבחים וזיופים. מה הרע בכך? מפעם לפעם מותר לזרוק עוד "תורכי למיטה", בעדינות. באהדה וברוך. רק אחרי שבין שני המינים קיימת פתיחות, מגיע הסוף לשלב הזיופים. אם לא קובעים שהמטרה היא אורגומה או אין סיבה לזייף. יחסי-המין אינם יום אחד של תחרות. הם מסלול גדוש מיכשור לים. נופלים בדרך, לומדים, מתרגשים. אני מכיר בעובדה שאסור לגזול מהאשה את הזכות להגיע לאורגומה. אבל אם אשה תאמר לי "רק טיפול בדגדגן יביא אותי לאורגומה", אתן לה את האורגומה שלה. אבל האמת היא שיהיה חבל לי עליה. מכיוון שאדם שהיא מפסידה הרבה דברים מהגנים אחרים, שההנאה שלה ממגע מיני היא מוגבלת. אשה יכולה להשיג הנאה גם ממגע בפטימה, באוזן. יש נשים המגייעות להנאה ממגע של לטיפה או מנשיקה. אשה כזו תדע להפיק הנאות הרבה יותר מגולגולת, ובעיני היא תיחשב על כן ליותר מינית.

הפתיחות והידע על מיניותו היא הבונה או הורסת מערכת יחסים בין שניים. אם ההורים שחינו אותנו בצעירותנו היו מבינים זאת, הם לא היו זורקים אותנו לבריכה שבה טובעים כל כך הרבה אנשים. היום זה כבר אבוד. אנחנו חייבים ללמוד לשחות לבד. עלינו להיאחז האחד בשני, מתוך כוונה להגיע להידברות אשר תסייע לנו לפתור בעיות. להסיר את הפחד והתחרותיות.

אני חושב שכדי שהאשה תדע מה היא רוצה מהגבר, עליה קודם כל להכיר את גופה. קוראים לזה אוננות. כולן עושות זאת מגיל ילדות, למרות שהן חוששות להודות בכך. זה מסייע לאשה כמו לגבר, להכיר מהם מוקדי הרגישות של הגוף. אצל אחת זה יארך יותר זמן ואצל אחרת פחות. אולם רק אחרי היכרות כזו יוכל הגבר להיות פרטנר לאשה. הם יהיו עסוקים אך ורק במציאת שפה משותפת. יחפשו איך להגיע האחד אל השני. יסירו מעצור רים הקשורים בכושה, המלווה את השניים עד לשיחרור.

בדרסקן אינן זוהר, אנחנו על סף האימפוטנציה!

לא תיוזם קירבה מינית, שבה היא חפצה. יהפוך הגבר לאיגואיסט שיחפש רק את ההנאה לעצמו.

אשה שרק מחכה שהגבר יביא אותה לאורגומה תישאר עם הלשון בחוץ.

אין ספק בכך, שהמין הוא המרכיב היסודי בתיקשורת שבין המינים. בני-זוג מסוגלים לדבר על הכל — על לבוש, על חוסר הבנה בחיי יום-יום — ולא לשתוח בפתיחות על הבעיות המיניות שלהם. בני-זוג כאלה יחפשו את הפיתרון במיטות אחרות.

גם לי היתה ילדות קשה. זה היה מין של פצע-יגברות. רציתי להגיע למגע מיני מהנה, והיה קשה לממש זאת. כאשר הבעיות הפסיקו להטריד אותי, הצלחתי להגיע אל המגע שעליו חלמתי, להיות שותף עם האשה במיטה. את הסטירואטיפ של גודל אבריהמין לא יצליחו הסכסולוגים לקחת מאיתנו. זה כמו מימדי החזה אצל אשה. כמו שחזה גדול מעורר גברים מסור יימים. כך גם אבריהמין גדול מעורר נשים. למרות שידוע שלא הגודל הוא הגורם לסיפוק אלא הטכניקה. גבר יכול לשפר את

„ א מ ת ת ת ה ו ר א ה

א ט פ ל ב ד ג ד ג נ ש ל ה !

א ין זוהר, 42, גרוש, אב לבת נשואה (22) ובן (16), פיזיותרפיסט. בעבר היה שחקן בנבחרת הכדורסל של ישראל. היום הוא מתאמן עם קבוצת הפועל תל-אביב ועושה מאמצים כדי לשוב ולשחק בנבחרת ישראל. הרגיש צורך להגיב על דבריה של האשה האוסטרלית.

אינן זוהר מגיב:
זכותה של האשה האוסטרלית להביע את דעתה. היא יכולה לדבר אך ורק על